

XX

Barnambröderstan.

I sötaste sömnen arbetaren låg,
Då Grefvnen for hem från Maskraden;
Han höll med sin schäck, då framför sig han såg
En Tärna som smög sig ur staden.

2.

"Hvad wacker gestalt, och hvad stic i des gång,
En ostuld — det blir mig ett byte;
Hon far, som en slågt: — en förmyndares
twång
Den arma lär fly, med sitt knyte."

3.

"Här syns ingen älskares råddande spann —
Wålan! på min sadel hon klifwe,
Och, om hon så foga och slicka sig kan,
Hon sommaren ut hos mig blifwe."

4.

"Ty sielfwa ombytet gör ättel till slut,
Och sällskap behöfs äfwen hemma.
Förgåfwes hwar dag jag på nöjen far ut,
Hwar aften jag saknar min Emma."

5.

"Men borta är borta! En däre må se
Med fäfsånga blickar tillbaka,
Då nya behag nu framsför mig sig te.
Så nära att plocka och smaka."

6.

"För alla de tusende sjäna jag kyßt,
Jag än wille kyssa dig ensam.
Hwi kom du ej till mig och njöt med mig tyßt
Allting, utom namnet, gemensamt"

7.

Så talte den rike förbrann för sig,
Och sakta den okända följde.
Hon wesk af åt skogen en obanad stig
Den björklöfwen hängande döljde.

8.

Han ropar; hon hör ej. Han winkar, hon går,
Han handt wid en stubbe sin fåle,
Och trångande sig genom tistel och snår
Han kom till ett hjul och en päle.

9.

Der står hon så hämsst med det knyte hon bär,
O himmel! af bloiga linnen.
Han stelnar af fasa — ej wisk om hon är
En hamn, eller från sina sinnen.

10.

Hon ser på sin bärda orolig och stum,
Och lägger den hastigt i sanden;
Hon söker, i skydd af en buske, ett rum;
Och gräfwer en grop der med handen.

11.

Dit bär hon sitt swepe, och kyßer det se'n,
Och hjertligt på armarne väger:
"Ligg stilla, mitt Barn! jag är snart här igen,
Här skall och din mor få sitt läger."

12.

"Sof här utan wagga, du Barn utan namn,
Hit wrått från all menstelig hydda:
Du gråt blott en gång, — du gråt i min
famn —
Då slog dig den hand dig bordt skydda."

13.

"Ligg stilla i jorden, och wandrarn ej skräk,
Jag yppar nog sjelf hur du dödde.
Hörs Dommarn i skyn, då först uppstå —
och stäm
Den fram, som till offer dig födde."

14.

"Sof lugnt i din graf! Jag försonar mitt
brott
Hos menniskor under en bila;
Och fast du ej Dop — ej Ryrkogård fått
Skall himlen wälsigna din hwila."

